

som Honorar, er efter min Mening ikke en anstændig Betaling. Jeg gad vide, om nogen vil være tilbøjelig til at sælge deres Fritid for en lavere Løn end den, de opnaar i deres Arbejdstid, jeg vilde i alt Fald ikke gøre det, fordi jeg betragter Fritiden som den helligste Del af Tilværelsen, som den Tid; i hvilken man udvikler sig baade fysisk og aandeligt, og skal man afse Fritiden til Ekstraarbejde, bør det ogsaa betales nogenlunde ordentligt. Jeg ønsker derfor at henstille til den højtærede Minister at foranledige, at det kgl. Teater paa dette Punkt gik i Spidsen. Der stilles ikke store Fordringer, eller i alt Fald er det, hvis man synes, at de stillede Fordringer er ret store, i Regelen overordentlig let at komme til Rette med Folk, som har en saa lav Løn, naar man blot vil vise en Smule Hensyn ved Forøgelse af Lønsatserne. Fra en nyoprettet Forening „Teaterfunktionærernes Forening“, som omfatter Statister, Paa klædere o. s. v., er der stillet Krav om en Minimumsbetaling af 2½ Kr. pr. Aften. Teaterdirektørerne forsikrer, at en Imødekommen af denne Fordring kan virke helt ruinerende paa deres Eksistens. Jeg lader Spørgsmaalet staa hen, men jeg har ved Samtaler med Teaterdirektører i alt Fald erfaret, at disse efter min Formening meget velmenende Mænd er villige til at gaa ind paa en Lønforbedring for Statister og med dem ligestillede, og det forekommer mig, at der, naar man vil forlænge Løven angaaende det kgl. Teater, kunde være Grund til at spørge den højtærede Minister, om ikke en saadan Lønforbedring under de nuværende Krigsforhold turde være nødvendig lige saa vel for det kgl. Teaters Statister og de med dem ligestillede som for de ved Privatteatrene engagerede. Det kgl. Teater vilde indlægge sig Ære ved paa dette Punkt at gaa i Spidsen.

Der blev for nogle Dage siden af Skuespiller Johannes Poulsen rettet den Henvendelse til mig, om jeg ikke kunde skaffe 80 „Slaver“ til det kgl. Teater. Ærede Medlemmer vil forstaa, at det var 80 Statister, der skulde medvirke i „Aladdin“ af Oehlenschläger, 40 hvide og 40 sorte Slaver. Jeg har bidraget til, at man er paa Vej til at opnaa dette, jeg glemte imidlertid at sige, at naar man endelig engagerede disse Folk, som skulde være Atleter, Folk fra Atletklubben, kraftigt byggede Mænd, som kunde tage sig ud paa en Scene, og ikke nogle Splejse,

som Publikum vilde le ad, maatte man betale dem nogenlunde anstændigt. Der var imidlertid iblandt dem enkelte, som straks, da man fremhævede, at de vilde have en vis Ære af at optræde paa det kgl. Teater, sagde: Ikke under 2 Kr. pr. Aften! Jeg skal lade staa hen, om dette er muligt. Hvis man virkelig bød Folk, der medvirker i et stort Udstyrsstykke, et Par Kroner pr. Aften, vilde det ingenlunde forekomme mig urimeligt, i alt Fald var det ikke urimeligt, om man i disse Tider, hvor en Kop Kaffe eller en Forfriskning i den Tid, man er engageret ved Teatret, er betydelig dyrere end tidligere, kom op over den Betaling, som for Øjeblikket ydes, idet ogsaa Sporvejspenge for Kørselen frem og tilbage gør et Indhug i Fortjenesten. Den højtærede Minister vil sikkert ikke tage mig det ilde op, at jeg har gjort denne Henstilling, jeg har gjort den i de paagældende Funktionærers Interesse, og jeg er overbevist om, at den højtærede Minister vil være villig til at laane mit Ønske Øre.

Undervisningsministeren (Keiser-Nielsen): Jeg takker for den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har mødt, det giver mig Grund til at haabe, at det vil gaa uforandret og hurtigt gennem Tinget.

Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) rettede tre Spørgsmaal til mig. Det første gik ud paa, hvordan Ministerens Tilsyn med det kgl. Teater blev ført med Hensyn til Repertoiret, og det synes, at det ærede Medlem ønskede, at Ministeren skulde have Indflydelse paa dette Repertoire. Nu vil jeg bede det ærede Medlem om at tænke lidt til Bunds i Sagen. Jeg har ikke tilstrækkelig Statistik hos mig til paa staaende Fod at kunne opgive, hvor mange Stykker der om Aaret af Forfatterne indsendes til det kgl. Teater til Opførelse, men jeg ved fra Censor, at det er et meget rigeligt Antal, og at Censor er meget optaget. Det ærede Medlem ved, at en Minister for Undervisningsvæsenet har adskilligt andet at tage Vare end det kgl. Teater. Selv om han selvfølgelig er interesseret for Teatret, har han dog saa mange andre Ting at passe, at hvis han skulde sætte sig hen og læse alt, hvad der blev indgivet til Teatret — og dette maatte jo være Forudsætningen for, at han kunde faa en virkelig begrundet Mening om, hvorvidt disse Stykker kunde opføres eller ej —, vilde det blive ham umuligt at foretage sit øvrige Arbejde. Jeg bortser fra, at man na-